

Egy szöcskeugrásnyira az ezüstkéktől

Mondjak futrinkát, hallgassak cserebogarat. Ugye kiirtani, sózni, paprikázni. Lekumni, bedekkelni. A rüfke mikrofonja! Ide-oda röpköd, mint egy ezüstkék boglárka. Elém áll. Ne nehezítsem meg a dolgát. Nem elég, hogy velem — s még csak nem is pirkad — riportot kell készítenie!

A tönk, melyen ülök, mélyen a padozatba gyökerezik. Csak embereljem meg magam, csak felálljak. De elfogadják-e pillanatragsztóval a torzóhoz illesztett ágaim-leveleim?

Pedig más válasz nem jut eszembe. Jönnek a bodobácsok. Mintázzák pöttyel szoknyám vásznát kedveskedően. Tűnjenek el egy kis időre. Igyekszem őket lesöpörni.

Levetni, kirázni koronám az ablakon, jól megfricskázni barátnőm őrovarságát, torkon ragadni fivéremet, a vezért, szavaim zsenge nyakát kitekerni, magam kinyiffanni egy szöcskeugrásnyira az ezüstkéktől.

Szeged

Czilczer Olga